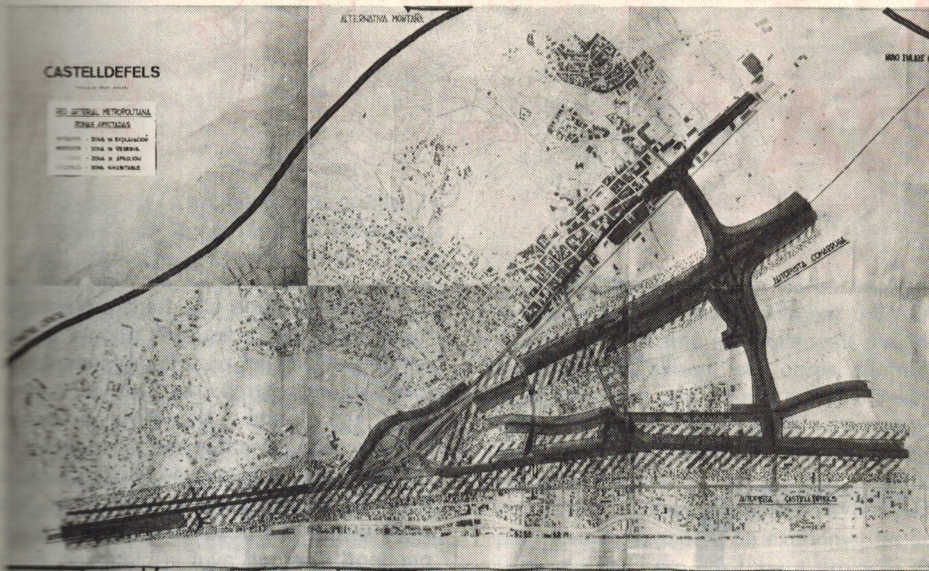

ALARMA A CASTELLDEFELS!

L'Ajuntament de Castelldefels va explicar als mitjans informatius una d'aquelles històries que han estat fins ara —esperem que d'ara endavant ja no— el pa de cada dia. En síntesi, la història és aquesta: El Ministeri d'Obres Públiques —que ha d'atendre i defensar els drets de la comunitat per damunt de tot— ha posat a informació pública el projecte de l'autopista Barcelona-Comarruga. Fins aquí, tot normal. Arribem, però, al punt en què el traçat de l'autopista arriba a Castelldefels. I aquí és on sorgeix el problema i causa l'alarma. El traçat passa justament pel centre de la vila. Sí, heu llegit bé. Pel centre de la vila. És a dir, entremig de l'actual autovia —que es reconverirà en autopista, també— i la carretera C-245, de manera que l'actual línia del tren s'ha de desplaçar, segons el projecte posat a informació pública. Però això no és tot, bé que és important. El sòl urbà de Castelldefels ocupa, actualment, 560 hectàrees, el projecte d'autopista se'n menja 260. Totes habitades. Es calcula que en aquest sector de 260 hectàrees hi ha, aproximadament, un miler de finques. Pensem, d'altra banda, que no totes aquestes finques són d'una sola planta, sinó que en aquesta àrea de terreny habitat n'hi ha moltes d'apartaments. Però encara hi ha més: aquest traçat d'autopista passa per la platja de "les Botigues", segueix un escullera sobre el mar, just enfront de les costes de Garraf. Ja no és solament, doncs, un perjudici a particulars. És un perjudici a la col·lectivitat, al bé comú, a la propietat privada i a la municipal, una destrucció de la naturalesa i de l'ecologia i, àdhuc, del turisme.

L'Ajuntament de Castelldefels, conscient dels problemes que acabem d'exposar, pensa impugnar aquest projecte d'autopista —que acabaria amb l'anomenat "pulmó de Barcelona"— i ofereix al Ministeri d'Obres Públiques una solució, una alternativa: un traçat de l'autopista per la cornisa de les costes de Garraf. Un projecte tècnicament viable. Econòmicament, més car (?), però sense necessitat d'haver d'expropiar 260 hectàrees de sòl urbà "habitat" de la vila de Castelldefels.

UN PROFESSOR DE 17 ANYS

Fa una setmana, aproximadament, que a la carretera de Vallvidrera, en tornar del meu treball quotidià, vaig recollir un parell d'autostopistes.

Ambdós xicots, noi i noia, sortien en aquell moment del col·legi on presten els seus serveis com a professors. Un d'ells, el noi, em va semblar molt jove encara per a ser, ja, "professor". El cas és que, tal com em va dir, és al front d'una classe de vint-i-dos alumnes, distribuïts entre tercer, quart i cinquè de bàsica. El seu sou és de set o vuit mil pessetes al mes.

Ah!, me n'oblidava: el jove "professor" té només disset anys i els vespres estudia C.O.U.

La reflexió, és clar, s'imposa:

¿Com és possible que la direcció d'un col·legi confiï l'aprenentatge d'aquests vint-i-dos vailets a un xicot de disset anys?

¿No sap, potser, la direcció d'aquest col·legi que un mal professor a aquestes edats és mil vegades més negatiu que un mal professor, per exemple, als tretze o catorze anys?

La influència i projecció personals que tot professor exerceix sobre els nens dels primers cursos d'E.G.B. són definitives, no tan sols en el simple aprenentatge dels

automatismes bàsics, sinó també en l'aspecte formatiu i de creació de la personalitat dels nois.

¿Com és possible, doncs, que es posi al front d'un grup de vailets una persona inexperta i intitolada?

Si, a més, la classe és de tipus unitari (tres nivells dins un mateix grup), la categoria professional del titular ha de ser molt superior.

Una última reflexió se'ns acut en aquestes moments:

Juntament amb la problemàtica real que un fet com aquest origina en els alumnes, apareix la problemàtica que això ha de crear inevitablement en aquest jove professor, el qual, si bé ara es troba ple d'il·lusió i entusiasme, no passarà gaire temps sense que s'adoni que és explotat, no tan sols econòmicament, sinó també professionalment. I de la seva reacció futura com a professional en seran responsables aquelles persones que en lloc de guiar-lo i dirigir-lo en la seva il·lusió, entusiasme i alegria cap a l'ensenyament, s'aprofiten d'aquest fet per a explotar-lo a ell i estafar els nens.

Bartomeu PALAU i REDON
Llicenciat en Pedagogia

M. M. P.